

Պարույր Սևակ

Անծանոթություն

Ես մտածում եմ.

Կանցնի մի շաբաթ,

Ու ես վերբաստին կտեսնեն նրան,

Ում հանդիպեցի առաջի՛ն անգամ,

Եվ մի-երկու բառ փոխանակեցինք՝

Չծանոթացած:

Կտեսնեն նրան

Ու կասեն «դու»-ով.

-Թույլ տուր տամ մի հարց,

Բայց շատ եմ խնդրում,

Որ դա չհաշվես բնավ հաճո խոսք:

Անցել է ահա ողիղ մի շաբաթ,

Եվ ողջ մի շաբաթ ժպտացել ես ինձ,

Անվե՛րջ-անդադա՛ր ժպտացել:

Ինչո՞ւ:

Եվ ի պատասխան ի՛նչ էլ իմանամ,

Ի՛նչ էլ ինձ ասես՝

Ես գոհ կմնամ,

Իսկ եթե շիկնես՝

Առավե՛լ երս:

Իսկ եթե շիկնես՝

Կշարունակեմ.
-Երկու փոսիկը,
Որ կա երեսիդ,
Ամբողջ մի շաբաթ լեցուն է եղել
Հմայքի ծովո՛ւլ:
Ես նո՛ր հասկացա,
Թե ոնց է լինում,
Որ հողագրնդի կլոր կողերից
Ծովերը երբեք չեն թափվում ներքև,
Ու չեն դատարկվում այն փոսիկները,
Որ մենք կոչում ենք ծովերի հատակ...
Եվ ի պատասխան ի՛նչ էլ իմանամ,
Ի՛նչ էլ որ ասես՝
Ես գոհ կմնամ:
Միայն... միայն թե դու չնկատես,
Որ հանկարծ ես քեզ՝
Անծանոթուիտդ,
Դիմել եմ «դու»-ով:
Թե չնկատես՝
Ես այնժամ կասեմ.
-Դե՛, անո՛ւնդ ասա...

29-30.IV.1959թ.

Մոսկվա